

Arrest

nr. 185 205 van 10 april 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 15 januari 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 december 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 februari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 3 september 2014 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 9 december 2014 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 03.09.2014 werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland.

Betrokkene vroeg op 21.10.2010 in België asiel aan. Deze asielpcedure werd op 24.10.2011 afgesloten met de beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming’ door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, haar betekend op 25.10.2011. De duur van de procedure – namelijk iets meer dan 1 jaar – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene (met name: aanwezigheid van een discushernia) dient opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RVV Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RVV Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012). Bovendien dient er opgemerkt te worden dat betrokkene op 18.12.2011 een aanvraag art. 9ter indiende. Deze aanvraag werd op 09.01.2014 afgesloten met een ongegronde beslissing. Betrokkene ging tegen beslissing in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, doch deze verwierp het beroep op 26.06.2014 bij arrest nr. 126.367. Bijgevolg kunnen we stellen dat de medische elementen die aangehaald worden in onderhavig verzoekschrift reeds ten gronde werden onderzocht in het kader van haar aanvraag art. 9ter, dewelke negatief werd afgesloten.

Wat betreft het medisch attest van dokter Luc Moens, opgesteld op 24.01.2014, dient er opgemerkt te worden dat dit attest niet in overweging kan genomen worden. Immers, op het voorgelegde medisch attest ontbreken essentiële gegevens betreffende de identiteit van de persoon op wie dit attest betrekking zou hebben. Zo is naam en voornaam van de patiënt niet ingevuld en ontbreken ook verdere gegevens zoals geboortedatum, nationaliteit en geslacht. Bijgevolg kan er door onze diensten niet uitgemaakt worden dat dit medisch attest betrekking heeft op betrokkene. Aangezien het medisch attest om hoger vermelde reden niet in overweging wordt genomen, toont betrokkene niet op afdoende wijze aan dat de hulp van familie noodzakelijk is voor betrokkene en kan dit aangehaalde element niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Tot slot dient er nog opgemerkt te worden dat betrokkene eveneens geen bewijzen voorlegt dat zij, omwille van haar ziekte, in de onmogelijkheid zou zijn om te reizen.

Voor wat betreft de bewering dat er in haar land van herkomst geen dokter is die haar medische situatie kent, dient er opgemerkt te worden dat betrokkene in onderhavige aanvraag aanhaalt dat zij reeds voor dat zij naar België kwam ziek was en dat zij vele operaties diende te ondergaan. Het is dus zeer onwaarschijnlijk dat er in het land van herkomst van betrokkene geen dokter zou zijn die haar medische situatie kent.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Verder verklaart betrokkene dat haar zoon, de heer H. S. (ov: xxxxxx), en haar schoondochter, mevrouw K. N. (...), legaal in België verblijven en zij beroept zich dan ook op art. 8 EVRM. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het

grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van haar zoon en schoondochter, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr42.039, Rvs 20 juli 1994, nr 48.653, Rvs 13 december 2005, nr 152.639)" Bovendien dient er eveneens opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoont dat het voor haar zoon en zijn gezin onmogelijk is om haar te vergezellen naar het land van herkomst om daar samen de beslissing in het kader van haar aanvraag tot regularisatie af te wachten.

Ook het feit dat de echtgenoot van betrokkene in België is overleden en hier begraven is, kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene heeft immers steeds de mogelijkheid om een aanvraag tot het verkrijgen van een visum voor Kort Verblijf (type C) in te dienen in het land van herkomst. Zo beschikt zij over de mogelijkheid om het graf van haar echtgenoot periodiek te komen bezoeken.

Ten slotte lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers ruim 53 jaar in Armenië en haar verblijf in België en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst. De loutere vermelding dat betrokkene geen familie of vrienden meer heeft in haar land van herkomst, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene geen woning meer zou hebben niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid."

1.3. Op 9 december 2014 wordt de verzoekende partij tevens bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Bevel om het grondgebied te verlaten

*Mevrouw,
(...)*

*wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven,
binnen 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.*

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Artikel 6 van de wet van 2 december 2015 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wat de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreft- die op 1 maart 2016 in werking is getreden- bepaalt het volgende:

“Voor wat betreft de aanvragen om machtiging tot verblijf die opeenvolgend worden ingediend op grond van ofwel artikel 9bis ofwel artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, voor de datum van inwerkingtreding van deze wet, en die het voorwerp hebben uitgemaakt van weigeringsbeslissingen, waartegen meerdere beroepen werden ingediend voor de datum van inwerkingtreding van deze wet, zal enkel het laatst ingediende verzoekschrift worden behandeld. In dit geval wordt de verzoekende partij geacht afstand te doen van de eerder ingediende beroepen, tenzij zij haar belang aantoot. De procedure van artikel 39/68-3, § 3, van de wet van 15 december 1980 is van toepassing.”

2.2. Verzoekende partij heeft op 3 september 2014 een aanvraag ingediend tot verblijfsmachtiging in kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat onderhavig beroep is ingediend op 15 januari 2015 tegen de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 9 december 2014. Op 5 augustus 2016 wordt een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ingediend. Op 4 januari 2017 wordt tevens een beroep ingediend tegen de beslissing tot onontvankelijkheid van 21 november 2016 in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Met toepassing van artikel 39/68-3, §3 van de vreemdelingenwet werd in de beschikking van 6 februari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 maart 2017, opgenomen dat de voorzitter van oordeel is dat artikel 39/68-3 van toepassing is.

Ter terechtzitting wordt gesteld dat dit alles concreet inhoudt dat enkel het verzoekschrift zal worden behandeld dat ingediend werd tegen de beslissing van 21 november 2016 tenzij de verzoekende partij haar belang aantoot bij het behandelen van het beroep dat werd ingediend tegen de beslissing van 9 december 2014.

De advocaat van de verzoekende partij stelt ter terechtzitting dat de tweede aanvraag deels steunt op de elementen uit de eerste aanvraag maar dat er ook een nieuw element werd aangehaald, met name de ziekte van het kleinkind.

De Raad kan de verwerende partij evenwel volgen waar deze stelt dat de advocaat van de verzoekende partij zelf aangeeft dat de eerste aanvraag dezelfde elementen bevat als de tweede aanvraag waarbij de tweede aanvraag nog bijkomend werd aangevuld met het argument inzake de ziekte van het kleinkind zodat er geen belang wordt aangetoond bij de behandeling van de eerste aanvraag.

De Raad oordeelt dat verzoekende partij op onvoldoende wijze haar belang bij het beroep in het licht van het bepaalde van artikel 39/68-3 van de vreemdelingenwet heeft aangetoond.

Gelet op het voorgaande wordt de verzoekende partij geacht afstand te doen van het beroep met rolnummer 166 159 wat betreft de eerste bestreden beslissing nu zij niet aannemelijk maakt nog een belang te hebben bij de behandeling van dit beroep.

2.3. De Raad wijst er verder ambtshalve op dat de verzoekende partij nagelaten heeft enig middel te ontwikkelen tegen het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten van 9 december 2014. Het beroep is dan ook onontvankelijk wat betreft het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

Geconfronteerd hiermee ter terechtzitting betoogt de advocaat van de verzoekende partij dat het bevel een accessorium is van de eerste bestreden beslissing en er daarom geen apart middel werd ontwikkeld. De verwerende partij wijst er evenwel terecht op dat het bevel om het grondgebied te verlaten een afzonderlijke beslissing betreft die op eigen gronden zowel in rechte als in feite werd getroffen en dat het loutere feit dat het bevel op dezelfde datum als de onontvankelijkheidsbeslissing op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet werd genomen, aan voorgaande geen afbreuk doet.

Het beroep is onontvankelijk wat betreft de tweede bestreden beslissing.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk wat betreft de tweede bestreden beslissing. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen wat betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 december 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Artikel 2

De afstand van het geding wordt vastgesteld wat betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 december 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien april tweeduizend zeventien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER